13. PER QUÈ INTERESSA L'ESGLÉSIA

Resum lliure. Analitzem aquests 18 punts i vegem-ne conseqüències

1. ***El Regnat de Déu* és un poder que, tot i ser totalment futur, determina completament el present**. Rudolf Bultmann (“*Jesus and the Word”*)

2. Suposa que has definit Déu al teu gust; llavors què hauràs aconseguit? Si el teu nou concepte de Déu no afecta positivament el món, quin valor té, a qui importa? Quina diferència hi hauria a la meva vida si deixàssim de definir Déu en termes teistes per canviar-los per noves idees que no han estat provades i potser no portin enlloc? És **un repte legítim**, que m'exigeix, per honestedat, trobar resposta i evitar errors del passat.

3. Hi ha hagut gent religiosa, al llarg de la història, que ha defensat massa la seva idea de Déu. Repetidament han estat realitzades **imposicions** per l'Església, sovint de manera cruel i inhumana. En el període medieval la doctrina de fe requeria una acceptació universal; per això es van produir les croades, la inquisició i la crema d’heretges. Aquella convicció donà la versió més demoníaca del cristianisme. No m'agradaria tornar a veure l'Església caminant per aquell camí.

4. **Giordano Bruno** va ser cremat a la foguera dia 17 de febrer de 1600. El seu crim fou no creure que la Terra era el centre de l'Univers i que al voltant d’ella girava el Sol, cosa no compatible amb la comprensió que l’Església feia de l’Univers, dirigit per Déu; no es tractava d’una creença personal, sinó d’un fonament sobre el qual s'erigia aleshores tot l'ordre social. Va morir per mandat eclesiàstic, però la ciència ha demostrat que Bruno tenia raó.

5. **David Friedrich Strauss**, gran alemany del segle XIX, expert en Nou Testament, a l'edat de vint-i-set anys publicà un llibre anomenat “*La vida de Jesús*”, on analitzava críticament temes avui esdevinguts clars i senzills dins la cultura bíblica. Però l’any 1835 Strauss sembrava idees que erosionaven el poder eclesiàstic; així que sofrí la ira d'una Església amenaçada, que ja no pogué cremar-lo com havia fet amb Giordano Bruno. L'Església del segle XIX senzillament ja no tenia autoritat sobre la vida i la mort; el seu poder havia minvat molt, però encara controlava els centres educatius del món occidental. Strauss ràpidament fou destituït de la càtedra a la Universitat i mai més pogué ensenyar, tot i que les seves idees, més tard, foren considerades tímides i conservadores.

6. El catòlic romà, **John Dominic Crossan**, em donà un camí per al meu estudi teològic. Crossan, en el seu llibre *”The Once and Future Jesus” (L’antic i el futur Jesús),* fa una pregunta provocativa: “*El cristianisme és més com el sexe o més com la política*?” Més individual, o més corporatiu? És com el sexe, perquè és una activitat individual practicada en la privadesa de la pròpia casa. Per un temps vaig assumir aquesta idea; després m'he adonat que el cristianisme no pot ser relegat a una activitat individual i privada.

7. Els nostres líders religiosos fan **afirmacions excessives**. El document papal “*Dominus Iesus*” reviu al segle XXI la mentalitat de la Inquisició assegurant que el cristianisme és l´única religió veritable i que l´Església Catòlica Romana és l´única veritable església dins del cristianisme, l’únic camí a Déu. Roma prohibí que els seus propis bisbes es referissin als altres cristians com “d’Esglésies germanes”.

8. Jesús parlà d'una resposta de grup quan anunciava “**el Regnat de Déu**”. Conseqüentment, el missatge cristià ha de ser comunitari, no individual; públic, no privat. Jesús mai suggerí que la tasca del Poble de Déu fos imposar el seu discurs, els seus credos o els seus ensenyaments a tothom. La crida de Jesús, més aviat anà a desitjar el “Regnat de Déu”, a convidar la gent a entrar al “Regne” per donar testimoni corporatiu dels valors de justícia que defineixen aquest regnat.

9. **El projecte de l'Església** a la història, massa sovint, ha estat oposat al projecte del "Regnat de Déu". L'Església sovint ha estat en contra de la justícia; per exemple, ha justificat i implementat pràctiques de deshumanització cap a minories racials, dones, homosexuals, malalts mentals, gent d'esquerra, quan la vocació al "Regne de Déu" és portar vida als malalts i amor als oprimits, i no perjudicar la humanitat oposant-se a les barreres eclesiàstiques, teològiques, doctrinals o polítiques, suggerides com a límits dins dels quals Déu opera.

10. El Déu que està més enllà del teisme, també és un Déu més enllà de tota pretensió eclesiàstica de posseir la veritat última. **Tot projecte compromès** amb un grup que vol engrandir la vida, és un signe del "Regne de Déu".

11. El "Regnat de Déu" s'identifica amb **la vida**, qüestiona el racisme, el patriarcat, l'homofòbia, els econòmicament poderosos. En definitiva, s'identifica amb tots i amb tot on **l'amor** hi és present.

12. Jesús demanà **un amor radical** tot dient: "*Doncs jo us dic: Estimau els vostres enemics, pregau pels qui us persegueixen*" (Mateu 5:44). Aquesta crida radical és el missatge que ha de realitzar l'Església del futur, encara que sigui contrari a l'exemple històric que ha donat, fins i tot perseguint els seus desafiadors, algunes vegades fent guerres contra ells.

13. El projecte del "Regnat de Déu" no és un projecte de paraules o credos; és **un projecte d'acció**. Potser arribi el Messies quan haguem partit el pa amb els nostres enemics. L'objectiu del projecte de Jesús és crear amor i plenitud; també ha de ser el projecte de l'Església del futur, tot recordant: "*Déu és amor, i el qui viu en l'amor viu en Déu, i Déu viu en ell*". (1a Joan 4:16).

14. Potenciar la vida, engrandir l'amor, abraçar l'ésser és treballar per al "Regne de Déu"; això va fer Jesús. **El treball de l'Església del futur** és expandir la vida, enaltir la capacitat d'estimar i desenvolupar en cada persona el valor de l'ésser; aquest és el signe del "Regnat de Déu".

15. El "Regnat de Déu" **no reconeixerà límits** entre cristians i no-cristians, protestants i catòlics, creients i heretges, conservadors i liberals, homes i dones, blancs i negres, homosexuals i heterosexuals, perquè tots i totes som criatures on s'expressa la font de la Vida, la font de l'Amor i el fonament de l'Ésser.

16. **El projecte de la futura Església** no és imposar la seva "veritat" a ningú, sinó treballar per al "Regnat de Déu" a qualsevol lloc, engrandir la vida de tothom, expandir el seu amor a tothom i promoure l'ésser de tothom. Mai més sigui possible la intolerància ni l'imperialisme religiós.

17. Necessitam una reforma perquè l'Església del futur convidi la gent al "Regnat de Déu", on **tothom pugui actuar** per millorar la vida, expandir l'amor i promoure l'ésser.

18. Quan algú em pregunti "*I què? Què hi ha d'important?,* vull estar preparat per respondre: "***Déu importa, el "Regnat de Déu" importa, l'Església importa, la reforma importa*** ".